

REDACCIO :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S-et-O).

ADMINISTRACIO :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

DESPRES DE GALINSOGA, ACEDO

LA FORÇA DEL POBLE DE CATALUNYA ES IRRESISTIBLE QUAN ACTUA UNIT.
UN SOL CAMI A SEGUIR :

Unitat Democràtica i Acció Popular contra la Dictadura !

DECLARACIO

DEL COMITE DE COORDINACIO DE FORCES DEMOCRATIQUES DE CATALUNYA

Tement les manifestacions de protesta que arreu de Catalunya s'anaven ampliant contra el general Acedo, Franco l'ha destituït i ha nomenat un altre governador civil de Barcelona.

Després de Galinsoga, l'expulsió d'Acedo indica clarament que la força del poble de Catalunya és irresistible quan sap expressar-se unànimament.

El Comitè de Coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya saluda a tots els antifranquistes que han participat a la campanya contra el trist esbirro de Franco i expressa la seva certesa que res ni ningun no podrà aturar l'empenta renovadora del nostre poble en lluita per la llibertat i la justícia social.

El Comitè de Coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya reafirma la seva fe en l'esdevenidor del nostre poble i ratifica la seva voluntat de contribuir, no sols a apartar els lacais franquistes, com els Acedos i els Galinsogues, sinó sobretot a liquidar el règim que els nomena i gràcies al qual poden realitzar els abusos y els atropells que són la seva regla de conducta. Aquest règim de dictadura continua essent l'obstacle per a retrobar els camins de llibertat i de progrés que Catalunya desitja i als quals tenen dret tots els pobles d'Espanya.

Paris, Novembre 1960.

El Comitè de Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili:

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA.

CONFEDERACIO REGIONAL DEL TREBALL DE CATALUNYA (C.N.T.).

UNIO GENERAL DE TREBALLADORS DE CATALUNYA.

FEDERACIO NACIONAL D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA.

Lluís COMPANYS

El mes d'octubre haurà fet vint anys que fou afusellat a Montjuïc el President de la Generalitat. Precediren l'assassinat un acte de segrestament internacional, uns dies de tortures i d'humiliacions a Madrid, una paròdia de Consell de Guerra a càrrec d'uns oficials de l'Exèrcit franquista.

S'escau que aquest vintè aniversari coincideix precisament amb una de les més clares victòries de Catalunya, que prova com el nostre poble va refent-se lentament de l'esfondrada. L'expulsió del general Acedo és un triomf de l'esperit català, per bé que el règim hagi cercat dissimular-ho fent l'operació a fred. Ningun no ignora però — i la premsa internacional ho ha subratllat — que són les manifestacions que es preparaven a Catalunya les que han obligat Franco a cedir. Com en el cas de Galinsoga: amb ganes de enviar-nos algú que sàpiga mani-brar-nos» millor.

En el moment d'escriure aquestes ratlles no coneixem bé el «curriculum vitae» del nou governador civil. No sabem si es tracta d'un cas com el d'Aznar, transfuga del nacionalisme base i del liberalisme espanyol, que no creu en res i posa la seva innegable bona ploma al servei del que paga més. Sembla que el senyor Guerra Vega és home «de dretes» i no ens estranyaria que fos de l'Opus. Nomenat per un govern dictatorial, per nosaltres és el representant d'un poder odiat o suportat pels catalans. Esperem que serà menys ase que el Sr. Acedo, però això no és difícil. Per la resta, no ens hem de fer il·lusions. Hem de saber simplement que hem aconseguit una nova victòria i perseverar. I dir-nos que és una bona ocasió aquest vintè aniversari de l'assassinat de Companys per girar els ulls enrera i veure, amb el oami recorregut, el que encara ens resta a fer.

Qui pot dubtar-ne un sol moment? En aquells dies negres de l'any 1940 — quan tot semblava definitivament perdut per molts — Franco no feia «maniobres» amb el catalanisme. Anava de cap a exterminar-lo i a anorrear Catalunya. Avui, el general Franco — àdhuc si en tingués la mateixa ocasió internacional — no S'ATREVIRIA a fer segrestar i assassinar a Lluís Companys, malgrat uns desigs que indubtablement són els mateixos d'aleshores. Avui Franco sap que Catalunya existeix, que no ens matà la desfeta ni la repressió contra milers de nosaltres, que Catalunya no fou «abolida» amb el decret retornant-nos al règim de les províncies espanyoles. Fent matar a Companys, Franco creia liquidar el problema de Catalunya i esperava reduir així l'assassinat il·legal d'un cap d'Estat a una operació de policia contra un «cabecilla extremista».

L'Exèrcit espanyol fou l'instrument d'aquella infàmia. I ho fou precisament perquè l'Exèrcit victoriós no podia capir que a la península hi ha realitats més profundes que les de les armes i que l'Església. Una d'aquestes realitats és Catalunya. Companys, per damunt de les seves qualitats o defectes d'home de partit i d'idees, era el President de Catalunya, el President-Martir, que així serà recordat i honorat pel nostre poble quant la gent ja no es recordara de Franco ni per maleir-lo.

Catalunya ve de lluny, i si bé ens resta molt per fer, l'essencial és lluitar, lluitar sense desfalleça contra el règim que volia destruir-nos, i que ara està a la defensiva. Avui ja podem estar segurs que s'acosta la segona renaixença, la que ha de dur la pau i la justícia al nostre poble i a tota la península. Els assassins de Companys no ho ignoren. El general Acedo ho sap ja. El senyor Vega Guerra se n'adonà aviat.

ICONOGRAFIA DE BASAR

Per M. SERRA I MORET

AQUEST any els Jocs Olímpics quadriennals s'han celebrat a Roma, la ciutat eterna, l'estadi imperial dels Cèsars i del Vaticà. Escau i és oportú que sigui Roma, avui, l'escenari dels Jocs Olímpics internacionals com era fa vint i cinc centúries, quan prevalia el leitmotiv que «del Capitoli a la Roca Tarpèia només hi ha una passa».

Els Jocs Olímpics són competicions interessants de tota llei d'esports. Tenen públic i promouen l'atenció universal car són certàmens de capacitats i aptituds d'homes i pobles que concorren a l'aplec de cultura física, base de la cultura intel·lectual, de la formació de l'home i de la societat; manifestacions obertes i plàstiques de l'escala de valors en els exercicis constants de l'home com individu i com grup humà en la pròpia realització i expressen la seva maduresa, el seu domini de la vida i de l'univers.

Els grecs que eren la combinació més reeixida de matèria, esperit i intel·lecte foren els organitzadors dels Jocs Olímpics, com ho foren del teatre, de les festes populars, de la comèdia, del drama i àdhuc de la tragèdia. Tots els déus i tots els homes eren concurrents en l'espectacle obert al sol i l'aire, al judici universal. De fet foren els creadors de l'Imperi Romà i quan la barbàrie va engolir l'Imperi van desaparèixer els Jocs Olímpics i amb ells el teatre, les lletres, les ciències, les arts, la concurrència popular i el judici universal. El Renaixement, esplet de germinació col·lectiva, va restaurar l'Imperi del judici universal i quan, en 1896, els Jocs Olímpics van reprendre, podia dir-se que la humanitat retrobava el seu ritme de creixença i albirava un altre demà. Si volem completar l'aparent paradoxa direm que la restauració dels Jocs Florals de Barcelona en 1859 era prova que la renaixença de la llengua i la nació catalana era un fet acomplert.

En els Jocs Olímpics s'estableixen rècords, es proclamen campions, es registren victòries momentànies, sovint casuals, i es fixen corbes de relació com diem en economia. Tant com espectacle, són prova, són judici. Són un repàs, un moment d'atenció en el fenomen constant, real, de les permanents olimpíades que es desenvolupen arreu, en tots els ordres, en el físic, somàtic, intel·lectual, científic, industrial, artístic, econòmic, polític i social, on en el curs de successives performances s'estableixen rècords, s'aplaudeix o es xiula els actors, es fa cridòria i sensació, tot momentàni, contingent, subjecte a revisió, a superació i a rebuig en el que serà criteri definitiu, històric. Mentrestant els entusiasmes s'arboren amb les victòries mínimes, els campions momentànies prenen relleu d'herois populars i omplen els aïrers de la publicitat, de la idolatria plebèa, catòlica, volem dir universal. Els icones de sants de guix són múltiples i banals, Hitler o Stalin, Krutxev o Eisenhower, Trujillo o Fidel Castro. Fixeu-se que mai no es diuen Hammarckjoeld. És un nom massa difícil.

Volguem o no, som espectadors i àdhuc participants en totes les performances polítiques i socials dels nostres dies i hem de contemplar i judici automàticament els atletes de circ, els campions de boxa i els tenors de la Scala de Milà. Durant més de tres anys han ocupat l'escena Krutxev i Eisenhower, gladiadors de poca alçada, a la mesura del que se'n diu món comunista i món lliure que sembla que es disputin el planeta. Com més intel·ligents siguem, més neutrals ens sentirem i més voldrem que se'ns dongui el que en anglès en diuen «our money's worth», és a dir, el valor del preu que se'ns fa pagar. L'espectacle resulta car i des dels seus començos compremem que és una doble estafada car estava previst que seria matx nul, no pas per la paritat de les armes atòmiques, sinó per la pobresa moral dels contendents. ¿Què podiem esperar dels cilindres aplanadors d'Hongria i dels cultivadors de despotes i bandits tant al lluny Orient, com a Indo-Amèrica o al llitazaret pestilent de l'Espanya de Franco?

Hem seguit amb interès les remarques dels psiquiatres que justifiquen les reeixides de la verboricitat soviètica en els ensenyaments del notable psicòleg Ivan Pavlov que tant seduïxen els instructors de les acadèmies militars tot sent pràctiques reeducatives i «lavatge de cervells». Hem observat els reflexes evidents en altes mentalitats neutralistes com Bertran Russell o lògicament partidistes com el líder laborista Hugh Gaitskell. Però ens servien més les fitxes antropomètriques dels dos gladiadors, les abraçades de Kadar i Krutxev a Budapest i aquella abraçada nadalenca de Madrid que ens feu exclamar sense voler: «Pobre Eisenhower!». Els icones es fan miques i ningú no vol recollir els trossos.

Pel mars del 1958 van descobrir-se les necròpolis de Tarquinia que els lladres de tots els segles havien saquejat enduent-se'n els tresors per tot arreu del món. Però restaven les pintures murals en les fosses etrusques i els objectes de ceràmica que podien desfer-se en entrar en contacte amb

(Passa a la pàg. 3.)

Victor COLOMER

El passat dia 16 d'Octubre morí, a la ciutat de Mèxic, el company Victor Colomer Nadal. Havia nascut a Corvins (Lleida) l'any 1896.

Va cursar carrera de mestre i de molt jove es va consagrar a la lluita social en defensa dels pobres. Pels volts de l'any 1920 era ja força conegut a Lleida i les seves comarques on, preferentment, desenvolupava les seves tasques propagandístiques i revolucionàries. Com tants d'altres es va impressionar per l'empenta de la Revolució Russa i es consagrà preferentment a la defensa dels postulats socials i polítics emanats de la mateixa. Aviat, però, es dona compte de les interferències dels delegats soviètics en la vida de les organitzacions d'altres països, i per això, marxa de l'organització ortodoxa comunista i junt amb un grup de companys constitueix, durant la Dictadura Primo de Rivera el Partit Comunista Català.

L'any 1930 es constitueix el Eloc Obrer i Camperol resultat de la fusió de la Federació Catalano-Balear acapdillada per Joaquim Maurin i del Partit Comunista Català del qual era un dirigent destacat Colomer. Segueix essent dirigent del nou organisme i les seves activitats a la premsa i a la tribuna es prodiguen constantment, sobretot a l'Ateneu Enciclopèdic de Barcelona, del que arribà a ésser president l'any 1933.

Després dels fets revolucionaris d'octubre del 1934, Colomer, com molts altres militants del moviment obrer, compregueren plenament l'ineficàcia dels partits liberals de la petita burgesia. En aquells moments tota la Península vivia un estat d'agitació revolucionària, Maurin i la majoria del Bloc varen creure convenient realitzar una nova fusió amb el grup comunista-trotskista que acapdillava Andreu Nin. Colomer i un grup de companys s'incorporaren a la Federació Catalana del P.S.O.E.

Al produir-se l'aixecament feixista-militar el mes de juliol de l'any 1936, Colomer i els seus amics actuaren als carrers de Barcelona.

Pocs dies després, sota la pressió de les circumstàncies, es reunien a Barcelona els dirigents de quatre partits proletaris. Colomer, junt amb altres companys, representava el P.S.O.E. Sense temps de consultar a ningú es constituí el P.S.U.C. que venia a la vida pública com l'expressió d'una fusió socialista-comunista. Colomer fou durant tota la guerra dirigent del P.S.U.C. ostentant els càrrecs de Secretari de Propaganda i posteriorment d'Agricultura. També fou nomenat Conseller de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

Exiliat a França primer i després a Mèxic reflexiona i manifesta les seves opinions sobre el passat immediat. Parla de la manca de lleialtat dels comunistes i dels seus procediments d'interferències en totes les activitats polítiques per part dels delegats soviètics, en benefici exclusiu de la U.R.S.S. Considera que el Socialisme ha d'emancipar-se de tota direcció aliena i manifesta clarament la seva voluntat de lluitar en un terreny on la personalitat individual i col·lectiva siguin respectades. Per això l'any 1940, quan un grup d'ex-dirigents del P.S.U.C.

(Passa a la pàg. 3.)

LA NOVA POLITICA SOVIETICA DE CARA A ESPANYA

Un dels fets que han cridat l'atenció a Nova York ha estat l'atac de Kroutchev contra Franco. Fa pensar en efecte que la U.R.S.S. es decideix, per raons que podem suposar, a plantejar una nova política verbal de cara al «botxi dels pobles hispànics», els representants dels qual estaven asseguts a uns metres de la delegació soviètica.

No cal dir que nosaltres aplaudim aquestes paraules i que procurarem tenir

en compte aquest element nou, si es confirma, del tauler internacional.

Ara bé, com que no tenim vocació d'innocents convé remarcar que la U.R.S.S. té com a especialitat de política internacional l'utilització dels plets polítics i socials dels altres pobles en benefici dels seus interessos propis. I que el cas més flagrant d'aquesta utilització és precisament Espanya. Car si el «botxi d'Espanya» s'asscu a la O.N.U. és justament perquè la pròpia Rússia ho va proposar, l'any 1956 quan així convenia a la seva política.

1956— se publica integro un informe de N.A. Bulganin — a quien el Partido Comunista ruso le dio un tiempo el empleo de presidente del Consejo de Ministros de su país—, leído en la IV sesión del Soviet Supremo de la U.R.S.S. celebrada en Moscú en 29 de diciembre de 1955, del que reproducimos el siguiente párrafo (página 6):

«Señalamos con satisfacción el apoyo del Gobierno de la India en la propuesta soviética de admisión de dieciséis países en la Organización de las Naciones Unidas: Albania, Jordania, Irlanda, Portugal, Hungría, Italia, Austria, Rumania, Bulgaria, Finlandia, Ceilán, Nepal, Libia, Camboya, Laos y España...»

Pero el mismo señor Bulganin insiste sobre el hecho (página 26 del mismo número del Boletín de la embajada rusa en México), al contestar a unas preguntas de la periodista Stanka Vesilnova, directora del periódico yugoslavo «Nedeljne Informativne Novine», diciendo:

«Entre los resultados positivos del año pasado figura la admisión de dieciséis Estados en la Organización de las Naciones Unidas: Albania, Jordania, Irlanda, Portugal, Hungría, Italia, Austria, Rumania, Bulgaria, Finlandia, Ceilán, Nepal, Libia, Camboya, Laos y España. Es una seria victoria de la política de colaboración pacífica de los Estados y una derrota de la política de guerra fría. Sabido es que esta importante decisión del Consejo de Seguridad y de la Asamblea General se debe a la iniciativa de la Unión Soviética...»

¿Comentarios? Los dejamos al criterio del lector.»

Nosaltres també.

Victor COLOMER

(Vé de la pàg. 2.)

constitueix el Moviment Social d'Emanipació Catalana, ell és un dels fundadors. Després es transforma en Partit Socialista Català i ell és el primer interessat en connectar-lo amb el Moviment Socialista de Catalunya creat a França i a l'Interior.

Desaparegut el Partit Socialista Català de Mèxic, Colomer fa prop de dos anys que, junt amb un grup de companys s'incorpora definitivament al Moviment Socialista de Catalunya. Fa dos mesos que en una reunió de la Secció de Mèxic, ja molt malalt, encara va intervenir en la discussió de l'orientació sindical. Fou el seu últim acte com a militant.

Colomer era un home que gaudia de grans simpaties. Per això, a l'hora de la seva mort, totes les organitzacions polítiques catalanes de Mèxic i moltes d'espanyoles feren acte de presència per a testimoniar el seu condol pel traspàs de l'home íntegre que ens havia deixat.

Devant la tomba oberta, el seu amic i col·laborador de sempre, Angel Estivill, pronunciava, en nom dels amics i del Moviment, les últimes paraules d'acomiadament. Volem reproduir algunes de les mateixes: «Colomer fou fins l'últim dia de la seva vida un soldat actiu i combatent contra la tirania franquista». «Fou un home que per sentiment i reflexió va incorporar-se de jove a la lluita socialista davant la gran injustícia social existent». «Tenia la convicció que el capitalisme estava condemnat inexorablement a la seva destrucció. Creia que alguns règims capitalistes evolucionats podrien, encara, donar certes millores a la classe assalariada mentre s'orientaven definitivament vers la desaparició». Creia que el nou Leviatàn, encarnat en el tipus d'Estat comunista actual, era contrari a la llibertat de l'home». «Entenia que el socialisme democràtic havia de seguir endavant donant la solució als greus problemes que planteja el món actual». «Considerava que mentre l'actual comunisme no evolucionés era molt difícil arribar a una transformació total de la Societat, i acabava desitjant que ambdós moviments es saturessin del contingut humà de l'anarquisme».

El company Estivill acabà desitjant que la terra de Mèxic, que tant va estimar Colomer, fós per ell una acollidora mortalla.

Joan GILABERT

Mèxic, octubre 1960.

MEXIC I RUSSIA

I per recordar-ho reproduïm la següent lletra que el nostre company Pere Foix ha publicat recentment a «Excelsior» de Mèxic. En política internacional tenir memòria es indispensable, i nosaltres n'hem de tenir tant per jutjar — i aprofitar si es convenient —, els canvis de les gran potències interessades — com per agrair a Mèxic la seva fermesa, exemple internacional únic d'una autèntica democràcia. Diu així aquesta lletra:

«Señor director de Excelsior. — Cuando en 1955 se hablaba de que Franco sería admitido en la O.N.U., algunos ilusos esperaban que Rusia se opondría haciendo uso del veto. Pero no; los rusos no podían vetar la entrada del dictador español, porque fue a propuesta de la U.R.S.S. que el verdugo de España tiene su asiento en ese organismo internacional.»

En el «Boletín de Información de la Embajada de la U.R.S.S.» —números 2-3 (622-623), 14 y 21 de enero de

ICONOGRAFIA DE BASAR

(Vé de la pàg. 2.)

l'aire. Els arqueòlegs es valgueren de les sondes elèctriques per a fotografiar l'interior de les tombes olímpiques abans de desenterrar-les i tots vam poder veure les dotze fotografies de colors a la televisió que ens mostren la bellesa dels Jocs Olímpics de dos mil cent anys enrera. Ara els concurrents als Jocs Olímpics de Roma les han pogut veure a la llum del sol i aquest triomf del saber i del intel·lecte ha estat sens dubte la més gran reeixida dels Jocs Olímpics universals del 1960.

Sense necessitat de sonda elèctrica Eisenhower va mostrar-nos les seves fosses encefàliques el dia que la Convenció Republicana de Chicago va proclamar Nixon i Cabot Lodge candidats a la presidència i vicepresidència dels Estats Units, tot dient: «Em refereixo a un país ben amic nostre que cultiva una filosofia purament socialista en el qual la freqüència dels suïcidis i de l'alcoholisme és la més alta del món i on l'esperit d'empresa resta completament paralitzat». Tots sabem que es referia a Suècia i els que millor ho saben eren els suecs. I han vingut eleccions i la victòria dels socialistes a Suècia ha estat la més completa i la més determinant en els quatre dècenis que porten de govern democràtic, autènticament popular, representatiu de la consciència nacional, culta, dinàmica, olímpica.

No faran falta altres dos mil cinc cent anys per a que el poble no vulgui recollir els trossos dels sants de guix i compregui la profunda significació del vell aforisme: Del Capitòli a la Roca Tarpeana només hi ha una passa!

FRANCO

DICTA UN NOU CODIG DE REPRESSIO: CONSELL DE GUERRA PELS « DELICTES » D'OPINIO, DE REUNIO, DE PROPAGANDA, DE VAGA...

FRANCO

FA CONDEMNAR A MORT DOS SOCIALISTES ACUSATS D'ACTES COMESOS FA VINT-I-QUATRE ANYS!

FRANCO

TEM LA PROTESTA POPULAR CONTRA EL PLA DE MISERIA, PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA I DE TOTS ELS POBLES D'ESPANYA!

PREPAREM-LA EXIGINT LA LLIBERTAT DELS PRESOS POLITICS !!

ALS COMPANYS CATOLICS

Més que als « companys catòlics » hauria de dirigir-me als que —entre ells— conscients de l'inèpcia i fallida de l'organització social i econòmica actual s'orienten de més en més a una acció de caire catalanista que tradueix en realitat l'aspiració a un canvi radical en l'aparell corromput que ens « governa ».

Considerant tal desenvolupament (salud fraternalment als que oblidant llur educació conformista i llur confort material arriusquen llur seguretat) hom es dona compte que el franquisme va perdent la serenitat i sobretot la tranquil·litat; aquella tranquil·litat que li donava l'apoi implícit del catolicisme, aquella tranquil·litat que dibuixava el cap de l'estat com una pura i serena consciència catòlica. Els que varen anar a desafiàr publicament les instàncies oficials i que han sigut apallissats i empresonats son catòlics, catòlics catalans, joves de casa nostra que coneixem ben bé! Joves que van demostrant a l'opinió pública que hi han consciències catòliques que ja no en poden més, que desaproven l'estat actual, joves que consideren ignomíriós guardar els braços creuats dins una societat tan desfeta, tan corrompuda, tan ignorant dels drets de la persona humana.

Aquesta agitació que a ve a sumar-se a l'acció o a la oposició del sector anti-franquista de sempre intervé en moments on la situació dels treballadors

s'agrava i manifesta-en part al merys-el malestar de la classe mitjana completament desorientada i que ja no sap cap a on tirar. Són coses totes que obren horitzons nous, perquè es pot començar a imaginar un esdevenidor demòcrata pel nostre país.

L'esclatament del monolit que representava fins ara l'ideologia catòlica de l'estat espanyol —deixem de banda la part important dels catòlics bascs, anti-franquistes de sempre, i que últimament han manifestat de nou fortament llur posició— demostra, si més no, que hi ha una ala activa entre els catòlics disposada a crear una vida política al país i a participar-hi.

Els joves del Moviment mirem d'un bon ull aquesta acció i les aspiracions dels companys catòlics que l'acompleixen, perquè son coses que demostren, de la part de l'element dinàmic catòlic, una posició de progrés social i polític, separada de l'acció reaccionària de l'església tradicional.

Són coses que els volíem dir des de les columnes d'Endavant. El C.S.C. és un partit socialista demòcrata i català.

Conve que es penetri tothom que en la vida demòcrata que seguirà la caiguda de Franco es tindrà que comptar nosaltres, els del Moviment, per fer moure les rodes del moli nosaltres, ço que vol dir la classe treballadora de Catalunya.

No hem trobat, i no tenim perquè amagar-ho elements totalment oposats a la posició socialista catalana que es la nostra; però certs elements responsables catòlics manifesten a voltes un cert disgust en admetre la realitat socialista a casa nostra. Tals manifestacions son de mal to i adhuc contraproduents si com tenim entès, hem de cooperar tots per canviar el règim.

Es de tots els catalans dignes que Catalunya i el seu poble esperen.

J. M. R.

Barcelona, novembre.

LA COMPANYYA ANGELA BATALLA D'ARNAL

Enduta per una cruel malaltia ha mort a Perpinyà la companya Angela Batalla. Pocs militants del M.S.C., cap refugiat a Perpinyà, ignoren les magnífiques qualitats humanes de la nostra companya. Dona i mare exemplar fou també sempre la militant fidel que consagrà als seus ideals una vida feta de voluntat de superació, de coratge contra l'adversitat. Antiga militant del B.C.C. i del P.O.U.M. de Tarrasa, adherent del M.S.C.

des de la seva fundació, feu prova durant tota la seva vida de les millors qualitats de companyerisme i d'amistat. ENDAVANT, que durant molts anys a l'exili fou el seu veí de casa ret avui homenatge a aquest ferm esperit d'una dona lleonesa que el desig de superar-se portà al moviment obrer de Catalunya, on deixa avui tants d'amics.

Al seu company Arnal, a tots els seus fills, el nostre fraternal condol.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA

JOVE TREBALLADOR, ESTUDIANT :

Aquest full és el portanveu del Moviment Socialista de Catalunya. Llitem i lluitarem per la llibertat de Catalunya i pel triomf de la justícia social. Volem que el nostre poble sigui lliure i pugui treballar en pau, al costat dels altres pobles d'Espanya. Volem acabar amb els privilegis d'uns quants i amb la misèria de molts.

Fes-nos conèixer el teu pensament ! Cerca el contacte i incorpora't al combat per un esdevenidor millor i més digne ! Ingressa al Moviment Socialista de Catalunya !